

CAPITOLUL UNU

O LINGUȘITOARE MATINALĂ

Vrăjitoarea Sharkadder ședea la măsuța ei de toaletă, Pregătindu-se, iar asta era o treabă serioasă! Presupunea un mare efort să se dichisească și să țuguie din buze în oglinzile împestrite cu murdărie de muște. Să se sulemenească cu tot felul de substanțe oribile, pe care le ținea păstrate în zeci

de borcănase și sticlute misterioase. Pregătirea cerea timp, concentrare și, mai presus de orice, liniște. Pînă și Dudley Ochi-de-Mort, motanul lui Sharkadder, știa prea bine că nu trebuie să își întrerupă Stăpîna cînd se Pregătește.

Sharkadder se boia de ceva vreme, și terminase cu operațiunile de bază. Toate ridurile de pe față fuseseră astupate și fiecare centimetru de pe nasul său lung fusese pudrat cu meticulozitate. Pleoapele erau zugrăvite cu o nuanță cumplită de verde, iar din ele țîșneau amenințător genele „picioare de păianjen“. Două pete de un roșu aprins i se lăbărtau pe obraji.

Acum urma partea cea mai interesantă. Încununarea capodoperei. Rujul. Sharkadder trecu în revistă cîteva posibilități. Ce să fie astăzi? Insinuare de Sînge Închegat? Sfeclă Fiartă? Purpuriu de Prună Storcită? În cele din urmă, optă pentru favoritul ei, Verde de Broască

Rîioasă. Țuguindu-și buzele, se aplecă înspre oglindă și cu grijă... vai, cu mare grijă, dădu să și-l aplice. Atunci...

– Iu-huu! Shaaarky! Sînt eu, Pongwiffy! Pot să intru?

Acest strigăt plin de voioșie era acompaniat de bubuieli puternice în ușa.

Sharkadder sări ca o pisică opărită și se mînji de Verde de Broască Rîioasă din bărbie pînă la lobul urechii. Cînd izul bine-cunoscut se insinuă înăuntru, Dudley Ochi-de-Mort își deschise ochiul sănătos.

– N-o lăsa să intre, o sfătui el. O să-ți pară rău.

• Era prea tîrziu. Ușa se deschise larg, și Pongwiffy apărură în prag.

– Bal mascat! anunță ea.

– Ce fel de bal? întrebă Sharkadder.

– Asta-i noua mea idee pentru petrecerea de Hallowe'en, explică Pongwiffy, strecurîndu-se înăuntru și trîntind ușa în urma ei. Un bal mascat. Trebuia neapărat să-ți spun de el. Da', Sharky, știi că ai o urmă oribilă de mizerie verde pe față, nu? Cred că tocmai s-a înecat ceva în ea. Ți-am adus o ofrandă de pace. Un buchet minunat de flori. O să le pun într-un borcan sau în ceva.

Și, radioasă, scoase de la spate trei pădăii veștede, le vîrî sub nasul coroiat al lui Sharkadder și apoi începu să trîntească ușile bufetului, în căutare de borcan sau „ceva“.

– Da' știi că ai tupeu, șuiără Sharkadder, inspectînd „pagubele“ în oglindă. Să mai vii pe-aici, după tot ce s-a-nîmplat? Ai mare tupeu!

– Ce zici de dimineața asta încântătoare? continuă Pongwiffy, prefăcându-se că n-a auzit. De cum m-am trezit, i-am spus lui Hugo: „Hugo, zic, asta-i o dimineață tocmai bună să-mi vizitez prietena cea mai bună.“

– Atunci, du-te și vizitează-o, ce mai stai? îi sugeră cu răceală în glas Sharkadder.

– Nu te prosti. La tine mă gîndeam, firește, se explică Pongwiffy.

– La mine? se indignă Sharkadder. Eu, prietena ta cea mai bună? După cum m-ai făcut alaltăseară? Ha! Mă faci să rîd.

Și, plină de artag, luă o zdreanță murdară și începu să-și frece dîra verzuie de pe față.

– Te-am făcut eu în vreun fel alaltăseară? întrebă Pongwiffy, cu glas mirat.

– Știi prea bine cum m-ai făcut. Un Sac de Oase Supra-zugrăvit cu Mutră de Egrefin Mort. Cred că asta a fost termenul.

– A, la asta te referi! Doar nu ai pus la inimă asta, nu? respinse ea cu dispreț posibilitatea, îndesînd la nimereală păpădiile într-o cutie antică de conservă de fasole boabe. N-am vorbit serios, prostuțo. N-aș dori vreodată să îmi insult prietena cea mai veche. Prietena *cea mai dragă*. Uite. Florile tale. Nu-i așa că arată minunat acum, că sînt aranjate?

– Nu, o contrazise glacial Sharkadder. Nu arată. Nu sînt un copil, să mă duci tu cu zăhărelul, Pongwiffy. Vrei tu ceva, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Vreau numai să ne împăcăm, și-atîta tot. Uite, îmi cer scuze. Scuze, scuze, scuze.

Așa. Acuma, o să pun ibricul pe foc și o să bem cîte o ceșcuță de apă mocirloasă și-o să stăm la taclale, ce zici? Mi-a fost dor de tine, să știi, Sharky. Întotdeauna mi se face dor de tine, cînd ne certăm.

Sharkadder își smîrcîi nasul și-și aruncă posacă parul pe spate. Însă începea să se înmoaie. Oricine și-ar fi dat seama.

– Abia aștept să-ți împărtășesc noutățile, se entuziasmă Pongwiffy, zdrăgănînd ceșcuțele. Am fost teribil de ocupată cu o vrajă nouă, absolut genială. Ia să vedem, ghicești? Gunoarul e în siguranță! Am rezolvat, în sfîrșit, problema securității. Vrei să afli cum?

– Nu prea, mărturisi Sharkadder, care nu împărtășea entuziasmul prietenei sale în ceea ce privește gunoiul învechit și puternic mirositor. Dar, la urma urmelor, nu ea era Gunoierul Oficial. Pongwiffy avea acea funcție și își iubea munca.

Groapa de gunoi era mîndria și dragostea ei. Coșmelia ei, de pe Marginea Gropii, Nr.1, se afla chiar la marginea acesteia.

– O să-ți spun totuși, o asigură Pongwiffy. Am inventat un Zid de Miros uimitor, magic. E un zid invizibil, care împrejmuiește Groapa. E atît de dezgustător, încît nimeni nu se poate apropia de el, fără ajutorul formulei magice speciale, pe care o știu doar eu. Așa că să-și mai pună pofta-n cui bandele de hoțomani! N-o să pună mîna nici măcar pe un picior de scaun anu' ăsta, îți garantez io! Faimosul Foc de Hallowe'en al Vrăjitoarelor o să se ridice la înălțimi și mai ameteitoare! Nu-i așa că sînt o bătrînă dată naibii?

– Ba bine că nu, încuviință Sharkadder.

– Cînd Groapa e amenințată, nu mă dau în lături de la nimic, anunță Pongwiffy. Nu-mi împart eu gunoiul cu nici un Trol, Nălucă sau Strigoi. Țasta-i gunoiul Vrăjitoarelor, și-o să fie pus pe focul Vrăjitoarelor sau să nu-mi spui mie Pongwiffy.

Pongwiffy era, pe bună dreptate, mîndră de groapa ei de gunoi. Avea o reputație. De trei ani încoace fusese votată drept Crema Pubelelor. Era cea mai tare groapă de gunoi pe o distanță de cîtiva kilometri. Asta, firește, o făcea și ținta favorită a raidurilor. În fiecare an, în preajma Hallowe'en-ului, era în mod repetat atacată de tot soiul de indivizi dezgustători, aflați la vînătoare

de resturi pe care să le pună pe focurile lor de Hallowe'en.

De Hallowe'en, se dau o grămadă de petreceri, și un foc mare de tabără e o NECESITATE. Dar, oricum, că pălălaia de Hallowe'en a Vrăjitoarelor e de departe cea mai grozavă. E motivul pentru care toată lumea le invidiază, iar lui Pongwiffy îi place să păstreze lucrurile așa cum sînt, prin toate mijloacele necurate pe care le are la dispoziție. Prin urmare, cum se apropie Hallowe'en-ul, Securitatea Gropii de Gunoi devenea Prioritatea A1. Pe nesimțite, apăreau din abundență semne cu „NU TERCEȚI” și „PORPRIETATE PRIVAT NU INTARȚI”. Era patrulată cu regularitate atît de Pongwiffy însăși, cît și de un Hamster mititel și feroce, care se repezea la glezne. Pîn-aici, totul era corect.

Dar să te folosești de Magie?

Asta se numea escrocherie.

– E o escrocherie, se pronunță Sharkadder. Scheleților n-o să le placă figura. Și nici Vîrcolacilor. Nu-i vād capabili să înghită așa ceva. O să se iște tărăboi, ascultă la mine!

– N-o să fie nimic cu care să nu mă descurc, declară Pongwiffy, încrezătoare în forțele proprii. Hei, abia aștept să merg diseară la întrunire. O să discutăm despre petrecere, n-ai uitat, nu? Și, Sharky! Ia ghicește cui i-a venit rîndul să o organizeze anu'

asta? Mie! Și mă știi ce organizatoare pricepută sînt. Îți zic io, Sharky, petrecerea asta o să intre în legendă. Minunata Petrecere de Hallowe'en a lui Pong! Ba nu, corectez. Minunata Petrecere de Hallowe'en a lui Pongwiffy și a lui Sharkadder. Fiindcă vreau să mă ajuți. O să mă ajuți, nu-i așa? Haide, zi-mi că da!

Pe Sharkadder o ispitesc ideea. Împotriva voinței ei, chiar îi lipsise Pongwiffy. Dudley Ochi-de-Mort tuși tare, avertizînd-o.

– Ascultă, continuă Pongwiffy. Am găsit o carte minunată la pubelă. Îi zice *Cum să-ți însușești petrecerea*. De-acolo am luat ideea cu parada modei. Sharky, o să însușeșc așa de tare petrecerea asta, că toți o să rămîna fără suflu. Adică, să fim cinstite, restul Sabatului n-ar ști ce-i aia petrecere însușeșită, nici dacă le-ai sufla toată seara. Au nevoie de niște Vrajitoare la curent cu toate, așa, ca mine și ca tine. O să lansez ideile mele revoluționare la întrunirea din seara asta. Pun rămășag că toate o să fie impresionate mortal. Nimeni nu s-a mai gîndit pînă acum la un bal mascat. Probabil că nici n-au auzit de-așa ceva, ha, ha...

Și, trîncănind mai departe, Pongwiffy se îndreptă cu curaj spre bufet, de unde scoase cutia cu biscuiți a lui Sharkadder, pe care scria cu litere de-o șchioapă: „Proprietate privată“. Scotoci și

dadu gata ultimul biscuit cu ciocolată. Se duse apoi la cutia în care își ținea Sharkadder prăjitura specială și își tăie o felie uriașă din buretele de muce-gai pe care aceasta îl păstra pentru ceai. Descoperi și grămăjoara secretă de broscuțe de turtă dulce, din care se servi cu nouă. Dudley se proțapi în fața cutiilor proprii de Sharkomeat¹, hotărît să le apere cu prețul vieții.

– Simte-te ca acasă, rosti Sharkadder pe un ton sîrcaștic. Ar fi trebuit s-o dea afară pe Pongwiffy atunci și acolo, firește, numai că aceasta îi trezise curiozitatea.

– Mulțumesc, așa am să fac, o asigură Pongwiffy. Se zori la masă cu o farfurie plină cu vîrf și cu două cești de apă mocirloasă tare și fierbinte. Își îndesă în gură trei broscuțe de turtă dulce și își puse cinci cuburi de zahăr în fiertura proprie, amestecînd cu obiectul aflat cel mai la

¹ Carne de rechin. (n.tr.)